

Prediking over Lukas 2 vers 21

'En als acht dagen vervuld waren, dat men het Kindeken besnijden zou, zo werd Zijn Naam genaamd JEZUS, welke genaamd was van den engel, eer Hij in het lichaam ontvangen was'.

Liturgie

- Psalm 19 : 5
- Voorlezing van de Wet
- Psalm 119 : 1
- Lezen: O.T. Genesis 17 : 1 - 15. N.T. Romeinen 2 te beginnen bij vers 2
- Gebed.
- Lucas 2 : 21 (tekst)
- Psalm 40 : 3, 4 en 8
- Psalm 65:2
- Gebed
- Psalm 40 :5

Gemeente,

Daar wordt op de beide kerstdagen en ook om deze dagen heen, veel gesproken over de Heere Jezus Christus, geboren uit een vrouw. En daarvoor zijn ook allerlei oorzaken aan te geven. In de eerste plaats omdat Lucas 2 : 1 - 20 ons daarover uitvoerig informeert, of beter gezegd: verkondigd. Maar dat neemt toch niet weg, dat de geboorte van de Heere Jezus Christus onmiddellijk gepaard gaat met één geworden zijn onder de wet. Paulus vat het samen in Galaten 4, wanneer hij zegt: 'Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon gezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet'. En als wij de hele kerstfeestviering van onze gemeente en van de kerk in het algemeen (om van de wereld maar te zwijgen) bezien, dan staat dat geboren worden uit een vrouw in het middelpunt. Maar het geworden zijn '*onder de wet*', ligt ons minder. Het klinkt wat vreemd, omdat de kerstromantiek er door verdwijnt. Vreemd, omdat we meestal geestelijk te lui en te traag zijn om 'de wet van Mozes' er op te onderzoeken wat de *besnijdenis* eigenlijk betekent en in het algemeen de wetsvoorschriften inhouden. Vreemd, omdat alle gemoedelijkheid en ook het gevoelsmatige van het leven hier eigenlijk min of meer wordt weggeschoven. Want zodra wij horen van de wet en van inzettingen en geboden, dan zijn wij geneigd gemeente, om ons maar wat op een afstand te houden, omdat wij dat lieve Kindje in Bethlehem 's stal duizendmaal liever vinden dan de wet, waarin (althans voor ons gevoelsleven) de klank van hardheid en onveranderlijkheid zit en nog zoveel meer.

Maar gemeente, wie er ook maar een scheiding van mag maken, de Heilige Geest niet. De Heilige Geest verbindt het 'geworden zijn' of 'geboren zijn' uit een vrouw onmiddellijk met het 'geworden zijn onder de wet'. Wij hebben nu dus te overdenken de eerste schrede van Christus onder de wet. Want Hij is op de achtste dag besneden. De besnijdenis (dat is duidelijk) is een inzetting Gods. Wij hebben dat gelezen uit Genesis. U kunt dat thuis nog uitvoerig nalezen, hoe God aan Abraham en zijn nageslacht het bevel gegeven heeft om de jongetjes op de leeftijd van acht dagen te besnijden. Zeker is het waar, dat de besnijdenis niet alleen in Israël, maar ook onder de volkeren rondom Israël voorkwam, maar bij Israël is het gekozen als 'een teken van Gods verbond', Dus we kunnen zeggen, de besnijdenis die min of meer onder de oud-oosterse volkeren bekend was, is door God in *beslag* genomen, om deze te maken tot een teken van Zijn verbond.

God heeft deze besnijdenis ontdaan van al de heidense achtergronden, die daar allemaal meespeelden. Hij heeft er een eigen inhoud aan gegeven en een eigen *stempel* opgedrukt, een merk- en een veldteken van Zijn verbond. Overigens gemeente, is dit teken van het verbond ook wel door niet-Israëlieten gebruikt, maar door anderen zeer geminacht. Zodat de joden (Israël in het algemeen) er om gesmaad zijn, dat zij de besnijdenis droegen als een teken en zegel van Gods Verbond. Omgekeerd is het voor Israël een voorrecht geweest, waarin ze de God des Verbonds vaak best konden missen, zodat zij spraken over de besnijdenis als een uitwendig voorrecht, terwijl zij al hun minachting uitten, wanneer zij mensen ontmoetten die onbesneden waren. Wie kent niet de uitdrukking 'die onbesneden Filistijn'? Daarin werd eigenlijk al de minachting van Israël over de volkeren, voor zover zij niet besneden en in Gods verbond opgenomen, uitgedrukt.

Als wij dus vragen gemeente waarom God dit teken der besnijdenis heeft genomen om zijn volk te merken en van de andere volkeren te onderscheiden, dan kunnen wij geen ander antwoord geven dan: *omdat God dat zo heeft gewild!* En Gods wil, Gods inzettingen en instellingen zijn het einde van alle tegenspraak. En het begin van alle wijsheid is het gehoorzaam luisteren naar Hem zelf. Dat wil dus zeggen gemeente, dat God zijn volk, ook voor vele volkeren (en niet te vergeten de cultuurvolkeren) tot een *smaad* en dwaasheid heeft gemaakt. En dat Hij ze door dat teken der besnijdenis tegelijkertijd al iets heeft laten ondervinden van de *smaad* (ook van de heidenen), omdat zij dit teken zich lieten welgevallen. God maakte zijn volk toen reeds tot dwazen.

En nu lezen wij, dat ook de Heere Jezus Christus moest besneden worden op de achtste dag. Dat Hij ook die kleine operatie aan het mannelijk lid moest ondergaan, waardoor een stuk van de huid werd weggesneden, en als onrein werd begraven en werd weg gedaan. Als wij dan vragen gemeente: wat betekent dit sacrament van de besnijdenis bij Israël? Dan kan ons dus duidelijk zijn uit het voorafgaande, dat dit is in de eerste plaats de *inlijving* bij het volk des Verbonds. Besnijdenis was als het ware een *veldteken* en *merkteken* zoals bij de Romeinen in hun legerplaatsen en in hun legerkampen iedere afdeling hun eigen merk- en veldteken hadden. Dit teken staken zij omhoog, zodat de soldaten het duidelijk konden zien: daar horen wij bij! Het was dus een sacrament, waaraan zij elkander herkenden en waarmee de anderen die daaromheen woonden, wisten: dat is het volk van Israël!

Wij kunnen hetzelfde zeggen van de Heilige Doop. Omdat wij naar de Schriften menen (ondanks alle bestrijding van Jehova's getuigen en Pinkstergemeenten en nog zoveel meer), dat de Heilige Doop in de plaats van de besnijdenis is gekomen. De argumenten op te sommen is hetzelfde als water naar de zee dragen. Al behoeven we nooit moe te worden dit toch te doen, want wij staan waarlijk niet met een gesloten mond. Wij geloven, dat de doop in de plaats van de besnijdenis is gekomen, als een merk- en een veldteken. Waarin de Koning der kerk ons onderscheiden heeft van anderen en ons bij elkaar doet zijn en bij elkaar doet behoren. We kunnen het ook noemen: het sacrament der afzondering, het sacrament der inlijving in Christus kerk. Hierin dient de banier, het parool 'Christus', en 'de waarheid der sacramenten', omhoog te worden gestoken.

Dat is dus 1^e betekenis. De 2^e Betekenis is gemeente, om het diep *bederf* van onze natuur aan te duiden. Want als wij een ogenblik bedenken, hoewel daar volgens ons alle aanleiding toe zou zijn, heeft God niet bevel gegeven om onze *mond* te besnijden. En als wij bedenken gemeente, dat God niet gezegd heeft: besnijd die *tong* van die jongen, hoewel die toch een wereld van ongerechtigheid in zich houdt. En als wij bedenken, dat God niet gezegd heeft besnijd dat *gehoor* van die mensen, hoewel door die oren een wereld van ongerechtigheid tot ons doordringt. Omdat God ook niet gezegd heeft besnijd die *hand* van die jongen, want wie weet wat die hand allemaal doen zal. Of daar God niet gezegd heeft; besnijd die *voet* van die jongen, want waar brengt die voet hem overal? Maar dat God gemeente, niet keek naar oog en oor, naar mond en tong, naar hand en voet, maar dat God zag naar het diepste wat in de mens is: dat is zijn *persoon*!

Daarom heeft God Israël geraakt aan het orgaan van de voortplanting. Om aan te duiden, dat het niet in hun oren, ogen, neuzen of monden zat. Niet in hun tong, niet in hun hand en niet in hun voet, maar in hun *hele* bestaan! *Al* wat Israël voortbracht was aan de dood onderworpen! Dat behoorde eigenlijk totaal en generaal afgesneden te worden, dat kon voor God niet bestaan! Zoals Hij dat in een ontroerend beeld aan Israël duidelijk maakte in de Profeet Ezechiël. Als Hij Israël herinnert (in Ezechiël 16) aan zijn afkomst en ontstaan, dan wordt dat hele volk vergeleken met een kindje, dat pas geboren is, waarvan de navel niet is afgesneden, dat nog met bloed en allerlei veil is bedekt, niet schoon gewassen, niet gewreven, niet met zout ingewreven was. Kortom dat daar vertreden lag in zijn bloed. Dat is het beeld van Israël qua afkomst. En dat is uw en mijn beeld. Dat is het beeld van de gemeente Gods van onze dagen, en van alle tijden en eeuwen. Als er ooit sprake is van roem, dan is er alleen maar roem in God!

Want dat Kind was net zo machteloos als u en ik toen wij ter wereld kwamen. Het is een beeld van onze volstrekte verlorenheid, van onze volkomen machteloosheid, van ons vuil zijn voor God van top tot teen. En nu heeft God door die kleine operatie willen laten zien dat, waar de heidense volkeren prat gingen op hun vruchtbaarheid en hun voortplantingsvermogen, hij een grote streep zet door het vertrouwen in de *lichamelijkheid*. En ook deze tijd zien we, dat men bijna alleen leeft voor het genot en het vermaak en voor de lichamelijkheid. (God veracht echter nooit de lichamelijkheid, die heeft Hij zelf geschapen). Hij zet er een grote streep door en zegt: alles wat u man en u vrouw baart, is aan de *dood* onderworpen! Daar zet ik het mes in ! Dat is gemeente, de betekenis van de besnijdenis.

Want dit is een diepe vernedering voor Israël geweest, zoals de doop in eerste plaats een diepe vernedering voor u en mij is! Bij Israël kwam dit tot uiting in het teken van de besnijdenis en bij ons in het teken de doop, maar in beide gevallen wordt gezegd: *u bent door en door onrein*! Gemeente, dat is een prediking die raakt tot in het diepst van onze ziel! Want hier wordt niet alleen gezegd: uw *werk* deugt niet! Want dan kan onze persoon nog goed zijn. Ik weet zeker dat hier jongens en meisjes zijn, die weten, dat hun werk niet deugt. En dat er ook ouderen zijn, die zeggen mijn werk deugt niet. Maar zij hebben nog niet geleerd, dat *zij* zelf niet deugen dat zij deugnieten zijn van hun geboorte af. Daarom bestelde God deze operatie om niet alleen te laten zien dat ons werk niet deugt, maar dat wij zelf niet deugen!

Dat is ten diepste de kern van de kerkelijke leer van de erfzonde. Dat is ook ten diepste de Bijbelse leer, die kort eenvoudig en samengetrokken kan worden gezegd: u, mens deugt niet alleen in de uitingen van uw bestaan. Daar begint God meestal. Maar Hij leidt u naar de diepste afgronden van uw verlorenheid en uw afkomst door te laten zien dat er *aangeboren* zonden zijn! Zonden die wij op een ondoorzichtbare wijze meekrijgen van onze ouders en voorgelacht. Dat wij ten diepste begrepen zijn in die ene mens, in wie wij allen gezondigd hebben. Dat is het ene verbondshoofd, die eerste mens, de eerste Adam, waarin wij recht voor God stonden, en van God zijn afgevallen, waarin wij gezondigd hebben. Van dit geheimzinnige levensverband, maken wij ons maar liever los en zeggen: wat heb ik daarmee te maken?

Maar in die ene mens, in Adam, zijn wij allen begrepen! En van die ene mens heeft God gezegd: u deugt niet! Maar dat geldt dan ook van zijn nageslacht. Gemeente, de Heere Jezus zegt: dat als de vruchten slecht zijn, de boom niet deugt! En ik wilde om een lief ding, dat we dat allen verstonden! Er zijn hier mensen die gisteren en eergisteren zichzelf erg tegengevallen zijn. Ze hadden zoveel goede voornemens gemaakt, maar wat hebben ze er van terecht gebracht? En ze denken: vandaag beter. En als het vandaag weer gebeurt dan denken ze: morgen beter. Maar hebt u uzelf leren afschrijven? God heeft het allang gedaan. In uw doop! God heeft u volkomen en radicaal afgeschreven en zegt: daar komt nooit iets goed uit! Zie, gemeente, dat moeten we leren, dat wij dat leren beamen voor God en de mensen. De *erfzonde* heeft ons bestaan bedorven. En al zouden hier de scherpste messen van alle chirurgen uit Baarn, Hilversum, Bussum, Naarden, Utrecht, Amsterdam en Leiden hier worden gebracht, om de zonden uit te snijden, dan zou dat nooit lukken! En al zou de meest verfijnde hartoperatie door de meest bekwame hartspecialist worden uitgevoerd. Er zou geen sprake van zijn, dat de zonde er door verdwijnt. Dat is alleen het werk van *God*, het is de geestelijke besnijdenis van ons hart, door de kracht van de Heilige Geest!

Zie, gemeente, dat is de 2^e betekenis. De 3^e betekenis van de besnijdenis is, dat de besnijdenis een *zegel* is op de rechtvaardigheid des geloofs. Inlijving, dat is een aanduiding van onze verlorenheid, en het is een aanduiding van de rechtvaardigheid in een *Ander*! En om dat te verstaan moet u zich de moeite getroosten om de Bijbelse notie u eigen te maken dat Abraham op tachtigjarige leeftijd wordt gerechtvaardigd uit het geloof. Dan staat van hem geschreven: 'hij geloofde God en God rekende het hem tot gerechtigheid'. Maar toen was hij nog onbesneden. Op 99-jarige leeftijd, gemeente, wordt Abraham besneden. Dat moet u zich eens goed eigen maken! Anders blijft de Romeinen-brief voor u een gesloten boek. Moest hij toen nog bekeerd worden? Nee! Moest hij toen nog tot geloof gebracht worden? Nee! Maar hij kreeg de besnijdenis mee, als een *zegel* op zijn rechtvaardiging voor God, als een zegel op zijn wedergeboorte.

Want elk sacrament, gemeente, gaat ten diepste over twee taken: Over de vraag: hoe ben ik *rechtvaardig* voor God in een *Ander*? In de Zaligmaker? En hoe *leef* ik daaruit? Dat is het sacrament van de wedergeboorte of de vernieuwing. Het gaat bij de doop om twee dingen jongens en meisjes: hoe ben ik, zondaar, voor God rechtvaardig? Nu zegt die doop: gerechtvaardigd in een *Ander*! En hoe kom ik, dode zondaar, tot het leven? Wel, door de wedergeboorte, waardoor wij door het geloof met deze Christus worden verbonden. En nu kreeg Abraham dus de besnijdenis als een teken en een zegel van de gerechtigheid van zijn geloof. Ja, zegt u dat is nog al vanzelf! Die man was al tot geloof gekomen, maar ik niet. Wat zegt mijn doop mij nu? Zou het waar zijn gemeente, dat het sacrament voor Abraham meer was dan b.v. voor zijn nageslacht? Zou het waar zijn dat God aan Abraham verzegelde en wat Hij bij anderen met grote vraagtekens zou omringen in de zin van: als jij nog eens dit en als jij nog eens dat....? Dat is niet te verwachten! Want zo is God niet! God is niet een God van ja en nee tegelijk, maar God is een God van ja!

Dat wil dus zeggen gemeente, dat de besnijdenis voor al de Israëlieten (de vrouwen waren in de mannen begrepen) een goddelijke *belofte* en *toezegging* was van hun rechtvaardig zijn voor God en de wederbarende werking van de Heilige Geest. Die waren als het ware samengepakt in die belofte, die door God zelf werd verzegeld in hun vlees. Daardoor kon nooit iemand van hen zeggen: Heere God ik heb het niet geweten en ik wist er helemaal niets van, integendeel! Maar opdat het gehele verbondsvolk van Israël zou weten, dat hun gerechtigheid en wederbaring alleen van God afdaalt! En dat is met de doop precies hetzelfde. De hele verbondsgemeente, die hier zit en staat heeft deze verbondsbeloofte gekregen, waarin twee woorden geschreven staan: *gerechtigheid* en *wedergeboorte*. En nu weten wij wel, hoe velen van Israël daar onder vandaan gelopen zijn. En we weten wel, hoe velen van Israël hebben gezegd: wij zijn er niet van gediend! Zij hebben de besnijdenis als het teken van het verbond geminacht in plaats van een oorzaak te zijn tot verootmoediging, in plaats van het zoeken van de besnijdenis van het hart.

Maar dat neemt niet weg gemeente, dat Gods beloften waar zijn! Maar ze zijn alleen waar voor het *geloof*! De waarachtige beloften Gods passen alleen bij het geloof. Anders nergens bij! En als we nu zo enigermate de betekenis van de besnijdenis (overgebracht ook op onze doop) verstaan, dan staan we stom verbaasd, dat *Jezus* zich aan deze besnijdenis moest onderwerpen! De besnijdenis ook wel te zien als een sacrament van de inlijving in Israël, of een sacrament van de aanwijzing van zonde en schuld en van de gerechtigheid des geloofs). Dat Johannes de Doper besneden moest worden, wil er bij ons nog wel in. Hij mocht dan een vooraanstaande zijn, maar hij was een zondaar. En dat Mozes de verschrikkelijke toorn Gods op de nek haalde toen hij nagelaten had zijn kind op tijd te laten besnijden, dat willen wij ook nog wel verstaan. En dat Jozef en Maria wetsgetrouw waren en in alles handelden naar de wet van God, dat vinden we ook juist. Maar wij staan verbaasd dat *dit Kind*, waarover wij zoveel goeds hebben gehoord, besneden moest worden!

Want laten we nog even zien naar de doop. Als Jezus tot Johannes komt om gedoopt te worden, zegt Johannes; nadat hij hem aangewezen heeft als het Lam van God: ik wil u niet dopen, ik mag u niet dopen, ik kan u niet dopen! Mij is nodig van U gedoopt te worden! Johannes zag dus duidelijk dat Christus de *inhoud* van de doop was en dat Christus de *bedienaar* van de doop was. En daarom wilde hij Jezus aanvankelijk niet dopen. En zo is het eigenlijk ook overgebracht op de besnijdenis. Want die besnijdenis was wel van vader op zoon overgegaan en van geslacht op geslacht, maar waar zag die besnijdenis dan eigenlijk op? Het mocht dan zijn het teken van de inlijving in Israël, een teken gemeente, van de aanwijzing onzer zonde en een teken van de gerechtigheid in een ander, maar wie is die *Ander*? Die staat hier voor ons! Als Hij 8 dagen oud is, wordt Hij uit zijn kribbe genomen en wordt de moheel (de voltrekker van de besnijdenis) er bij gehaald. Deze heeft een scherp mes, waardoor ook zijn voorhuid wordt afgesneden en alle onreinheid wordt weggedaan.

Tot nu toe waren alle kindertjes van Israël besneden ten koste en op kosten van een ander. Tot nu toe waren allen ingelijfd in Israël omdat er in Israël het *verborgen* zaad van Abrahams was, de grote Vertegenwoordiger, waaruit de Knecht des Heeren komt. Tot nu toe waren alle kinderen, voor zover zij in waarachtig geloof deel hadden aan deze weldaad, gerechtvaardigd in een ander. Maar nu gemeente, komt de persoon, die de besnijdenis een eeuwige *grondslag* zal geven naar zijn geestelijke inhoud en die in zich de twee sacramenten verenigt: het sacrament van de besnijdenis en van de doop samen. Een kind van 8 dagen kan niet spreken, maar als hij had kunnen spreken, dan had Hij precies hetzelfde, wat Hij later tegen Johannes de doper zegt, op al onze overwegingen gezegd: 'Laat nu af, want aldus betaamt Mij alle gerechtigheid te vervullen'. Met andere woorden: Jezus stelt zich in en onder de wet. Hij is geboren onder de wet. En Hij is geworden onder de wet. Nu gaat Hij in zijn gehoorzaamheid als baby van 8 dagen het fundament leggen voor de eeuwige zaligheid van zijn gehele kerk!

Want Jezus is geen particulier persoon, Hij is maar niet een kind onder de kinderen, Hij is het ene Kind van Israël. En in Hem zijn al de kinderen van Israël en zijn al de kinderen Gods van alle eeuwen begrepen. Zij zijn allen in Hem samengevat, ook wanneer die pijnlijke operatie in zijn vlees wordt vervuld. Hier worden de donkere klokketonen van Golgotha gehoord. De doodsklok wordt gehoord wanneer hier de eerste druppelen bloeds van de Messias wegvloeien, zoals bij alle jongetjes van Israël. Deze enkele druppelen bloeds zijn nog maar een voorspel op de stromen van het bloed van Christus, die zullen worden vergoten in Gethsemane's hof en aan Golgotha's kruis. Wanneer Hij hier in elkaar krimpt van smart, wanneer het scherpe mes door Zijn vlees gaat, is dat nog maar een voorspel van het zwaard, dat ontwaken zal tegen de Messias zelf en waarin Hij, de Herder der kudde, geslagen en geveld zal worden voor God. Het is nog maar een deel van Zijn gehoorzaamheid, het is nog maar een deel van de rekening, het is nog maar een deel van de verdienste. Het geheel komt nog wanneer hij, op 33-jarige leeftijd Zijn hoofd buigen zal voor God aan het kruis.

Als wij zo getuigen zijn in de diepste ontroering, van de besnijdenis van den Heere Jezus Christus naar het vlees, dan kunnen wij zeggen gemeente: Wat heeft Hij een smarten geleden! Wat is Hij gehoorzaam geworden! Wat is Hij geworden onder de wet! En wat is het een vernedering voor Hem geweest! Dat onze kinderen gedoopt moeten worden, dat de kindertjes van Israël besneden moesten worden, jawel, dat heeft alle zin! Maar dat Hij, de zondeloze, wordt gemaakt tot de zondaar. Dat Hij ons in alles is gelijk geworden, uitgenomen de zonden; dat Hij Zijn broeders nu in alles is gelijk geworden dat mag ons verbazen! Het mag ons zo verbazen gemeente, dat Zijn vertegenwoordiging als de Ene voor de velen, en zijn plaatsvervanging (dat is het staan in de plaats van de velen) tot *ontroering*, overgaat!

Zo wordt Hij door den Heiligen Geest langs de gehele weg van de *wet* heen geschoven. Hij verplicht zich om de wet van God te volbrengen. En die wet heeft een claim op Hem en geeft houvast aan Hem tot aan Zijn dood. Dan is Hij vrij. De wet gaat met Hem mee. Jezus neemt de wet mee uit Zijn kribbe, via de besnijdenis naar Golgotha. En daar op Golgotha is het gebeurd! Daar zijn *wet* en *evangelie* samen gekomen in Hem! Daar heeft Hij de wet van haar vloekkarakter ontdaan. Hij is gehoorzaam gebleven aan de Vader, ook toen de vloek der wet over Hem heen gegaan is. Hij heeft als kind in de besnijdenis en als 12-jarige knaap en verder, al de zonden van de hele wereld op zich gelegd gezien en Hij is er onder door gegaan. En toen was Hij vrij. Vrij van de wet! Vrij van haar vloekkarakter! Zo was zijn leven tot Zijn opstanding een stuk leven voor God!

Gemeente, heeft u de toepassing al gemaakt? Paulus zegt, 'dat God in de volheid des tijds Zijn Zoon gezonden heeft, geworden onder de wet, geworden uit een vrouw, opdat Hij degenen, die onder de wet waren, verlossen zou, en wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zonden'. En nu zijn we allen van afkomst uit ons *eerste huwelijk*. Dat is, dat wij getrouwd zijn met de wet. Hoewel wij met banden van het verbond omringd zijn en het zegel van de gerechtigheid in een Ander aan ons voorhoofd dragen. Maar het is niet een zaak van de buitenkant. Het dient *in* het hart te komen! Nu zijn we allen getrouwd met de wet. En de meest 'geloven' dat wel! Zij denken: nu ja, de wet Gods, die kan toch niemand volbrengen. Geen sterveling! Wat zou ik? Zij zullen ervaren dat God geen jota en geen tittel van Zijn wet laat vallen. Ik hoop dat zij het hier op tijd zien, anders zullen ze er te laat voor eeuwig achter komen. En dat is geen kleine zaak, want Gods wet, dat is ten diepste Zijn wil! Zo wil Hij ons hebben. En als we er erg in krijgen, wat de wet van ons vraagt, dan gaat het een tijd lang aardig, totdat wij vallen! Dan worden we weer veroordeeld! De wet vervloekt ons! Ja, de wet heeft zelfs de neiging alle duivels en slangen in ons hart wakker te maken.

Zolang we nog als een Farizeeër, als een vrome jongen of als een vroom meisje leven, gaat dat nog wel. Maar de wet, hoewel die in zichzelf heilig is en goed, heeft op ons zondig vlees en op ons zondige hart een werking om de zonden wakker en levend te maken. Dat is een smartelijke zaak! Want dan worden wij betrokken bij die 'operatie', die Christus onderging en vooral bij Zijn doodsoperatie. Want dit is de grootste operatie geweest, dat in Christus, in Zijn dood 'de vloek der wet' is 'weg geopereerd'. Vanuit de verte gemeente (want wij kunnen dat nooit op een lijn stellen) maken wij daar ook iets van mee. Die wet vraagt van ons, wat wij niet doen kunnen en niet doen willen, omdat wij vleselijk verkocht zijn onder de zonden. Dat is een zaak van smart, van droefheid, omdat wij in de wet de vloek Gods tegenkomen, en tegelijkertijd moeten ontdekken, hoe heilig en onberispelijk deze wet is. Is u dit vreemd, die droefheid over uw zonde? Is u dit besef vreemd? Och, had ik maar een scherp mes, ik zou die zonde uit mijn hart willen wegsnijden! Iemand, die door God wordt bewerkt, doet wel eens de zonde met lust, maar nooit met rust, want de zonde is een verschrikkelijke zaak.

En nu zegt Paulus, dat wij een *tweede huwelijk* dienen aan te gaan, namelijk met Christus. Dat is in het Koninkrijk Gods het beste huwelijk! Dit betekent dat wij van het huwelijk met de wet ontslagen worden en sterven. Waaraan sterven? Wij sterven gemeente, aan hetzelfde mes waaraan Christus is gestorven, dat is het mes van de heiligheid van God. Dit mes is gedompeld in zijn liefde en in Zijn genade! Daar snijdt Hij mee. God snijdt nooit als een tiran, maar als een liefhebbend Vader. En hij snijdt ons of van ons werk. Het is al heel wat als een mens niet uit na-aperij en na-praterij leert, dat zijn werk niet deugt, maar God snijdt met dat mes nog dieper. Hij snijdt onze persoon of van de wortels van ons bestaan, van de wortels van onze verbondenheid met Adam de eerste. Ik, zegt David, ik ben geheel in zonde ontvangen en geboren. Maar God zet er wat anders voor in de plaats. Want dit mes, dat ons dodelijk moest treffen, beweegt zich naar de Ander. Het trof Christus dodelijk. Dan worden wij ingedompeld in het sacrament van Zijn dood, dat is de doodsdoop op Golgotha, Zijn besnijdenis stond nog aan het begin, aan het prille begin, maar God heeft Zijn Zoon gedoopt en afgesneden op Golgotha.

In Hem heeft Hij al Zijn kinderen gedoopt, uit heel die kerk, uit heel de mensheid. En de Heilige Geest doet niet anders dan ons van onze wortels afsnijden, om in die doodsdoop van Christus meegetrokken te worden, mee te lijden, mee te sterven, mee begraven te worden en mee op te staan. Zodat de handeling, die God de Vader aan Zijn Zoon heeft voltrokken, weliswaar in het geloof gezien, reeds aan Zijn gehele kerk is geschied, maar in de persoonlijke toebrenging (ik zeg niet wordt overgedaan) maar zo wordt gedaan dat wij er bij betrokken worden. En wie nu met Christus gestorven is, (ik bedoel dat niet in de tijdelijke zin maar in de geestelijke zin) die is gerechtvaardigd van de zonde. Daar heeft de wet geen claim of vat meer op en als hij het toch probeert, dan doet hij het als een onttroonde tiran. Want dan zijn we van een Ander!

Er zijn mensen, die graag anders willen worden. Ze willen veranderd worden en goed zijn. Maar de Bijbel zegt dat wij van een Ander worden, dat is nog iets anders! Dat is dieper en voller. Want als u denkt dat u veranderd bent of veranderd moet worden, dan bent u de hele dag bezig om te kijken hoever u al gevorderd bent met dat veranderd zijn of worden. Maar als u van een Ander geworden bent, dan wil dat zeggen, dat u de hele dag uw ogen mag richten op die Ander! En dat is even wat! Want dan ziet U een Bloedbruidegom. Wij lezen van Sichem dat hij de dochter van Jacob, Dina zo lief had, dat hij zich met al zijn familieleden, vader en broers, liet besnijden terwille van Dina. Hij wilde haar tot vrouw hebben.

En zie, gemeente, nu is Christus als Bloedbruidegom, als de Bruidegom van Zijn kerk, daarom zó de moeite waard, om met armen des geloofs te omhelzen en met de ogen op te staren, omdat Hij zijn kerk, die bedekt lag onder vuil, en onder bloed, niet heeft afgesneden, niet heeft met zout ingewreven, zo lief heeft gehad, dat Hij het mes in Zijn eigen vlees wilde hebben, en zichzelf liet afsnijden van de oorden der levenden. Want afgesneden in de diepste zin, is er maar één, Jezus Christus! Alle afsnijding, waarover wij spreken, kan nooit anders zijn, dan dat wij in die afgesneden Christus worden ingezet door een waarachtig geloof. Hij is de Bloedbruidegom. Hij staat voor ons in Zijn bloed en in Zijn wonden. Hij rijst op uit zijn krib, als de dienaar der wet en als de vrijmaker van de wet, zodat wij, wanneer wij de geestelijke besnijdenis leren verstaan, onze oren worden besneden. Stefanus zegt tot hen die dit niet verstaan: 'gij onbesnedenen van hart en van oren, gij wederstaat altijd de Heilige Geest'. Hoevelen zitten hier ook niet met een schild voor zich om al de woorden Gods op een afstand te houden. De Heilige Geest gaat door dit woord tot de aanval over en zegt: 'Gij onbesnedenen van hart en oren, hoelang en waarom wederstaat gij altijd de Heilige Geest'? Hebben wij ook niet nodig dat onze tong besneden wordt? Ja, want die tong is een wereld van ongerechtigheid. Ook zij dient vrijgemaakt te worden door het bloed en de genade van de Heere Jezus Christus om de lof Gods te verkondigen. Het is voor ons is nodig dat onze handen en voeten en ons hele bestaan besneden worden.

Dan zullen wij Hem navolgen omdat de besnijdenis en de doop niet alleen is het sacrament van onze *rechtvaardiging* voor God, maar tegelijkertijd van onze *wederbaring*. Dan zullen wij door geloof vruchten voortbrengen, die God aangenaam zijn. Zie gemeente, dat is Gods bedoeling. Christus heeft zichzelf als de oude mens laten afsnijden en begraven. Hij heeft zich als een onrein mens laten wegdragen. En zo gemeente, is God dag aan dag bezig in dit sacrament der wedergeboorte ook onze oude mens af te snijden, hoewel deze reeds in Christus dood afgesneden ligt. Met het doel om hem die langzame, pijnlijke kruisdood te laten sterven en te laten begraven. Maar in Christus bent u een nieuw schepsel! In Hem bent u die nieuwe mens, dat nieuwe schepsel, dat wandelt in geloof en in gehoorzaamheid en in onderwerping!

Gemeente, hoe staan wij dan in die instellingen van God, van Zijn verbond en van Zijn sacrament? Velen zeggen, dat de doop niet zaligmakend is, en als uitwendig teken zal dat waar zijn. Maar is dat uw gehele wijsheid? Weet u niet meer? Voelt u dan niet dat het een instelling van God is, waar in God u tegenkomt? Voelt u dan niet, dat God in die doop Zijn verplichting op zich genomen heeft om naar u te horen, maar dat u horende doof zijt en ziende blind? En dat u van God wegloopt? In plaats van u zelf, uw eigen ziel te doorboren, dat u zo ongehoorzaam bent en zo ongelovig, gaat u God de schuld geven en de doop uithollen tot een teken, waar geen sterveling iets van begrijpt? Het zal op uw eigen hoofd neerkomen, want in het sacrament van de doop ligt het teken en zegel van de rechtvaardiging en van de wederbaring. Nu komt de eis tot u! Besnijdt uw hart en niet uw vlees! Besnijdt uw hart en de belofte komt tot u: 'ik zal het stenen hart uit u wegnemen'.

Zie, dat is nu zo'n bemoedigend woord voor verslagenen van hart, die zeggen Heere God, mijn hart is als een klomp ijs. En ik versta er niets van! Ik begrijp het niet, het dringt niet tot me door. God zegt in dat verbond: Ik zal alles voor Mijn rekening nemen, ik zal dat stenen hart uit u wegnemen en ik zal u een vlees hart schenken, en u zult in mijn inzettingen wandelen en Mijn wet in uw binnenste schrijven. Dan zijn wij ook afgezonderd om die God te vrezen en die God te dienen. Dan zijn wij ook geroepen achter Hem aan te gaan. En zalig is dit volk, dat geen steun meer vindt in zichzelf, maar alles in Christus vindt! Want afgesneden worden we allen. De dood gaat rond ook in zijn tijdelijke gestalte en snijdt dan hier en dan daar een mens af, die sterft. En als u nu niet anders weet dan toen u geboren werd, dan snijdt Hij u voor eeuwig af! Als een onreine, die het bloed van Christus onrein heeft geacht!

Gemeente, wat is dat een ontzaggelijke waarschuwing! Een grote en een ernstige waarschuwing, om toch te verstaan en te benutten het heden der genade. Ik zou zo graag die jongens en meisjes bezweren om met hun jonge en frisse krachten, en met dat heldere hoofd en met die krachten, die ze nu nog hebben, de Heere te zoeken! We komen bij zovele uitgebluste mensen, die hun volle dagen in de wereld hebben doorgebracht en die hun afgeleefde resten nog aan God willen zien kwijt te raken. En wat God kan en doet, daar blijf ik van af. Maar ik heb nu die jongens en meisjes voor me. Ik zou ze willen bezweren in de naam van de levende God: acht het hoog, dat God al wat jij nodig hebt reeds in de doop aan je voorhoofd heeft bezegeld! En wanneer je in je leven precies het tegendeel tegenkomt en zegt ik weet er geen raad mee, ga er mee tot Hem, want Hij weet er wel raad mee! Dit is geen dooddooener en geen stichtelijkheid, maar het is de waarheid! Daartoe roep ik al de kinderen Gods op tot getuigen. Is het niet waar, dat die Hem zoeken, Hem ook zeker zullen vinden? Daarom mag ook deze prediking van de besnijdenis van Christus uitlopen om op Zijn naam te wijzen! Dat is de Zaligmaker, dat is de Verlosser van zondaren! De kinderen, zij mogen tot Hem komen. 'Laat de kinderen tot Mij komen, en verhindert ze niet, want derzulken is het Koninkrijk Gods'.

Amen.

Preek gehouden door Ds.G.Boer op 27 december 1964.